

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POCLID, SIMONA

Ordalia / Simona Poclid. - București : Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1652-5
821.135.1

Coperta și conceptul grafic: Sasha Segal
Pe copertă: detaliu *Temptation of St. Anthony*, c. 1502, Hieronymus Bosch

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

simona
poclid

Ordalia

roman

E I K O N

București, 2026

nu mă știa nimeni. Puteam să mă gândesc milenii întregi, ca un zeu, cum să mă joc mai bine de-a moartea. Nu avea să știe nimeni cum începuse totul, de unde venise această disperare, unde era adăpostit scâncetul fără sfârșit, când și eu aveam să plec, deși mi se părea că nu voi muri niciodată și că nu mă voi putea omorî. Câmpul, spate slab, bun de biciuit, era potrivit pentru o lume în care se putea doar plânge. M-am așezat pe pământ și am plâns o vreme, pentru toată viața strâmbă și pentru toată singurătatea absolută, care nu putea fi povestită nimănui. Cui și cum să-i fi spus cine eram și ce mi se întâmpla? Depășisem și viața și moartea, nu mă mai puteam întoarce în niciun punct. Și atunci s-a întâmplat o nenorocire... am început să regret totul. Poate mă înșelasem și tot ce nu putusem pricepe din viață era mai presus de moartea pe care o cunoscusem întotdeauna. Ce mai puteam face? Nașterea nu fusese în puterea mea. Numai ceea ce-mi mai rămăsese din suflet putea fi sfărtecat sau cântat.

O vreme, șezând singură în Svatit, gândindu-mă, gândindu-mă neîncetat la toate durerile oamenilor, celor făcuți din carne, nu smintiți ca noi, mi s-a părut că trebuie să existe un loc pentru cei care nu mai pot (și nici nu mai vor) să trăiască. Am cutreierat toate colțurile. Am vorbit uneori cu oameni, care nu vedeau la început că nu sunt aidoma lor, le-am spus despre Svatit. Și, spre mirarea mea, unii au spus că vor da tot ceea ce au ca acest loc să existe. Erau nebuni? Pesemne. Dar mie îmi convenea, așa cum mereu mi-a convenit orice, chiar și răul, dacă am putut visa. Am aflat singură, destul de târziu, că boala care mă nenorocise pe mine, chiar de când am părăsit pântecul mamei, era visarea. Eu nu puteam trăi deloc pentru că visam. Și nu aveam să trăiesc vreodată.

1

Ca să ajungi în Svatit trebuie să mergi 10 zile cu trenul. Te oprești, din vreme-n vreme, în gări părăsite, cât să clipești de câteva ori și să te dezmeticești, apoi te apropii de munți, șinele sunt tot mai înguste, sufletul îți asudă sub Soarele dogoritor, căci în Svatit e mereu vară, și lumea pe care-ai cunoscut-o rămâne pentru totdeauna în urmă. În Svatit merg toți bolnavii care nu mai vor să lupte. Peste tot s-a auzit că aici se află cel mai mare sanatoriu din lume, strâns între munți ca între niște coapse de femeie zdravă, unde se ajunge fără recomandări și fără averi, dar nimeni nu s-a mai întors până acum. Niciun bolnav nu știe dacă-n Svatit se va vindeca, va trăi sau va fi omorât pentru organe, dacă i se vor face vrăji sau nu se va întâmpla nimic. Dar cum nimeni nu se mai întoarce și Svatit pare totuna cu moartea, bolnavii, care vor să-și încheie repede socotelile cu o viață deja zborșită, cred că este ultimul lor glonț și durerea e în bătaia puștii, înainte ca boala să se întindă ca mucegaiul, să se lipească de organe și să râcăie. Atunci când un zvon circulă despre Svatit, bolnavii îl cred cei dintâi, cască ochii mari, se minunează, li se înfioară carnea, până și oasele li se urnesc din loc și știu, deși n-ar putea să explice, că este singura lor salvare. Anul trecut se auzise că o femeie tânără, bolnavă de plămâni, cu un copil în pântec, după ce a ajuns în Svatit, a fost forțată să nască prematur, apoi au împușcat-o în cap. Copilul, spunea mai departe Tohar, ar fi fost crescut pentru organe o vreme, dacă nu cumva s-ar dovedi util în alte feluri. Toți l-au privit pe Tohar nemulțumiți. Nu li se părea nimic ieșit din comun. E

vorba doar despre o sinucidere asistată, au conchis cu toții și au dat ochii peste cap. Nu înțelegeți, le-a spus Tohar, femeia nu mai voia să moară, căci și-a văzut copilul și nu o mai interesa durerea. Chiar dacă ar mai fi trăit câteva zile, chiar și câteva ceasuri, s-ar fi bucurat pentru prima și ultima dată-n viață. Nu-i poți lua unui bolnav, condamnat la moarte, ultimele bucurii, chiar dacă trebuie să le trăiască plângând și scrâșnind, nu înțelegeți, insistă Tohar, în vreme ce-și sufla neîncetat nasul și piciorul olog, sprijinit de masa murdară de grăsime, părea greu ca un sac cu pietre.

Străbătând străduțele până acasă, Tohar și-a spus că plecarea nu mai suferă amânare. Trebuia să știe ce se întâmplă-n Svatit și să se întoarcă acasă, să risipească, odată pentru totdeauna, acest mister mălos și să demaște o adunătură de scelerate. Dar dacă vei muri (?), îi spusese vecinul lui cel știrb, care puțea mereu a votcă și urină. Dacă voi muri?, se mirase Tohar. Oricum vei muri. Astăzi, în pragul ușii, îl aștepta Serafim cel tânăr. Spre deosebire de tatăl lui, pielea lui nu semăna cu funinginea, iar dinții drepți nu se dezveleau decât puțin, ca într-un zâmbet ascuns. Serafim avea aproape 35 de ani, păștea oile de-a lungul anului și se hrănea cu lapte, brânză și pâine coaptă pe vatră. Ca să nu mai îndure leșia casei, vocea aspră a tatălui și fețele mereu schimbătoare ale femeilor cu care se culca, străbătea câmpul, dormea lipit de iarbă și aștepta să se nască din nou. Îi împuiase Tohar capul cu reîncarnarea și toți îl credeau scrântit. Nu călca vreo gânGANIE, sperios să nu-l năpădească hazardul de a se reîncarna într-o pocitanie și vreun nătâng să-l calce pe cap, să-l strivească și să crape, să-i curgă mațele și să nu poată urla de durere. Nu tăia copaci sau miei. În general, se purta cu tot ce avea o brumă de „viață” ca și cu un copil. Era sfios și nătâng, adus de spate

din cauza frigului pe care-l îndura iarna în colibă, tăcut și milos. Îl îndrăgea pe Tohar. Erau de aceeași vârstă. El păștea oile, iar Tohar citea, cât era ziua de lungă, pe prispa casei, privind visător Cerul. Serafim se culcase, lângă râu, cu o fată și de atunci, să fi trecut câțiva ani, nu mai voia să audă de ea. Prefera să umble și să se culce cu oricine, dar să nu trăiască cu ea. Tohar nu înțelegea. Doar o iubea și trupul ei îi plăcuse, își amintea că parcă ochii ei ar fi avut miros, coastele erau apoase, palmele lăsate pe spatele lui îl înălțau. Nu mai voia s-o vadă vreodată. Se ferea de ea. Când l-a căutat pe câmp, înnebunită de dor, el a palmuit-o peste obrazii plânși.

Nu vreau să te mai văd, căci vei muri, i-a spus Serafim, iar fata l-a privit fără să-l înțeleagă. Vei muri și nu vei mai fi cum ești acum, înțelege, așa cum nici eu nu voi mai fi. Nu vreau să te mai văd, i-a strigat Serafim și a străbătut imășul abia cosit, furișându-se-n stufăriș. Era ca un animal bolnav, care voia să moară nevăzut de nimeni. Acolo mirosul fetei se păstrase nevinovat și întreg. O ținuse-n brațe, peste trupul lui, să nu-i fie rece. Era ușoară și mlădioasă. Papura-i juca aproape de urechi, iar el i le acoperise, de teamă să nu surzească. Așa-i spusese bunica, pe când trăia, că dacă-ți intră puful papurii în urechi surzești. Sâni mici, de abia rotunjiți în ultimii ani, de când se întremase după ani de boală, aveau gust de apă rece de izvor. Laptele vieții dădea pe afară, îl ademenea, îi venea să muște, să-i rămână sfârcurile-n gură, să le înghită, să îi mănânce carnea de pe oase. O iubea cu un fel de ură de neînțeles care-l speria și-l atrăgea. Dacă aceasta e dragostea, se gândea, voi muri și-o voi omorî și pe ea.

Trupuri tinere, încolăcite și asudate, la marginea lumii, pe un câmp pustiu, unde nu se uită nici Dumnezeu, ocupat

cu atâtea lucruri de neînțeles. Asta trebuie să fie, se gândea Serafim, dragostea e așa frumoasă pentru că Dumnezeu nu se uită și oamenii rămân singuri. Sunt deasupra Paradisului. Când i-a povestit totul lui Tohar, l-a durut când celălalt a râs. Dar tu ești un naiv, nătângule, i-a spus Tohar și l-a împins de pe prispă. Dragostea nu înseamnă nimic pentru destinul cuiva care trebuie să fie liber, a continuat, dar Serafim era un om sucit, nu mai asculta pe nimeni, dacă i se părea că celălalt nu are dreptate. Ce prost, se gândea Serafim, degeaba citește atâtea. Miezul ei, cald și umed, îi descoperea fața nevăzută a liniștii. Tumultul acela drăcesc, în brațele lor împingându-se unele în altele, în palmele cotrobăind pielea atinsă numai de Soare, în buzele frământându-se nesățios, era liniștea deplină. Nu știa ce-și închipuia Tohar că va descoperi despre libertate, dar Serafim găsisse răspunsul. Numai că, noaptea, dormind pe pământul care mai păstra mirosul trupurilor desfăcute de dragoste, s-a întristat. A visat-o dezbrăcată, așa tânără cum era, gingașă, aruncată într-un coșciug cu giulgiu alb. S-a trezit înspăimântat. A închis din nou ochii, a încercat să alunge vedenia, dar mintea o luase înainte. La priveghi veniseră toți și o priveau îndelung, femei și bărbați de-a valma, îi atingeau pieptul și puneau lângă icoană monezi înmuiate-n fântâna de pe uliță. Femeile o deplângeau, bărbații voiau s-o învie, numai Serafim, împietrit, gol și el, ședea într-un colț, voia să plângă, să meargă spre ea, să o acopere cu propriul trup, dar nu putea. Se zbătea în propriile mațe, le smulgea cu ochii, dar rămânea nemișcat. Faptul că nu putea face cei câțiva pași până la coșciug îl durea mai tare decât moartea ei, pe care nu o înțelegea deloc.

De atâtea vreme pieptul ei se umpluse cu monezi ude. Parcă purta o salbă cu care se pregătea să înfrunte judecata.

Poate că erau prea grele, dar cel puțin îi acoperiseră sânii pe care Serafim îi ținuse sub obraz. Oh, de-ar fi putut să meargă, să o acopere cu sine, să nu mai poată fi văzută. Dacă ar fi avut putere, Serafim ar fi rupt din brațe, din coapse, din pulpe, fleici de carne ca dintr-un animal, să le arunce deasupra ei și să o acopere, dar mâinile nu-l ascultau, stătea în colț înțepenit și gol, plângând cu lacrimi cioturoase. Zaca, o striga, trezește-te, pune pe tine măcar umbra, nu-mi place să te vadă oamenii, dar nici măcar nu-și dădea seama că la ea nu ajungea nimic. Plângea ca un copil de țâță, flămânzit peste zi, crezând că ea nu-l ascultă. Zaca, Zaca, Zaca, îi spunea înduioșat, și ce bine i-ar fi fost să știe că vocea îl părăsise. Dar dacă am murit eu înaintea ei(?), îi trecuse lui prin minte. Dacă am stat înainte în același loc, iar ea nu a mai suportat durerea și a murit? Dacă-i așa, poate mai durează puțin, o să părăsească de tot această viață și se va ridica, va veni spre mine, îmi va întinde mâna și vom cutreiera tăcerea amândoi.

Câmpul, ah, câmpul, zămislirea jurământului pe care nu îl mai putea mânji nimeni, i-ar fi așteptat, așa cum erau, niște pâcle, să-l calce oricât, să-și lase sudoarea-n el, sămânța și durerea, ca toate să se întoarcă-n pământul din care și oamenii se înălțaseră. Le dăduse suflare vântul, le urnise mijlocul dorul de zâmbet, oasele lor erau clădite (ca) să se amestece. Serafim știa, chiar dacă stătuse printre oi toată viața lui, din mirosul Cerului, din tălpile lui pline de rouă, că nu-i alt drum spre liniște, în afara dragostei. De unde venise premoniția morții ei? Și ce era cu tristețea aceasta care i se aciuase-n piept? Dacă ar fi văzut-o, fie și o clipă, știa că imaginea ei, întinsă în coșciug, ar fi revenit. Nu mai putea îndura așa ceva. Mai devreme sau mai târziu, ea va muri, iar Serafim nu putea să accepte

asta. Nu putea să trăiască o viață întreagă cu ea, știind că tot ce îi cutremurase pieptul trebuie să fie răpit, fără ca el să se poată împotrivi. Puțin îi păsa de sine, nu putea să lase toată acea frumusețe să fie izgonită-n pământ. Deși n-avea niciun temei, s-a decis să nu o mai vadă niciodată. Să o omoare acum, cât încă merge pe picioarele ei, să-i lase la îndemână altă viață și să rămână doar cu veșnicia unei clipe. Se răzbuna oare pe soartă, era un laș sau un sinucigaș? Din toate câte puțin. Serafim nu știa să trăiască, deși pieptul lui avea lacrimi pentru câteva vieți și nu știa să iubească, deși inima lui putea înduioșa și stârpiturile. Nu știa să fie om, or acest lucru este un blestem. Cei care-l cară nu știu niciodată că sunt blestemați, nu înțeleg ce li se întâmplă. Poate că, și dacă ar ști, nu ar putea îndrepta ceva, rostul lor este să se căznească și să găsească frânturi de răspunsuri care nu le folosesc la nimic.

Zaca, Zaca, o striga fără să vrea în unele nopți, când febra trupului îi întuneca mințile și dorința urca precum iedera. Un gând netrebnic, ca un șarpe încolăcit, i se furișase-n minte, trebuia să plece cu Tohar, altfel va înnebuni în preajma ei. Știa că îl va căuta, îi va cere socoteală și ochii ei plini de lacrimi, de parcă în iris i s-ar zbate oceane întregi, l-ar fi cutremurat. Iată, i-ar fi spus ea, cu vocea ei blajină, de copil trezit pentru adevăr încă din pânțele mamei, ce nu ți-am dat ca să mă arunci așa, să mă lași la marginea ta și să nu-mi întinzi, fie și-n treacăt, mâna ta mai mare, să mi-o pui pe umăr uneori, să mă alini când mi-e cel mai greu(?), căci eu sunt, pe deplin tu, n-am de gând să mă urnesc din celulele tale, mă poți bătători peste pielea ta, mă poți îngrămădi toată într-un singur ochi, am ajuns la toată cunoașterea lumii cu tine, nu-mi va fi dor deloc de ce a fost înainte. N-ar fi putut-o privi fără să

plângă la rândul lui, prăbușindu-se în genunchi, cerându-și iertare, trăind, neîncetat, bucuria de a fi cu ea, groaza de a o vedea, indiferent ce ar fi făcut, în coșciugul acela fermecat.

Nu-i așa, continua Zaca să-i spună în închipuire, dacă toate lucrurile se duc, trebuie să plecăm și noi, izbăviți și vindecați, zâmbind, Serafim, poate chiar râzând precum bezmeticii, să nu avem nicio brumă de frică, m-auzi, de ce nu-mi răspunzi? Sunt aici, sunt aici... Ascultă-mă, îi șoptea în continuare, cu gura lipită de umărul stâng, suntem vrăjiți, nu-i așa? Nu-mi trecea, până să te cunosc, nimic prin minte. De unde vin aceste gânduri, cine sunt, cine ești, ce ni se întâmplă? Nu știu, nu vreau să știu, lasă-mă, lasă-mă, du-te departe, înaintea vieții, Zaca, rupe-te din lume sau azvârle-mă pe mine, mă doare, mă doare, de ce nu pricepi?

Da, trebuia să plece cu Tohar, drumul acesta fără întoarcere îi va salva pe amândoi, deși va aduce atâta durere, căci moartea fizică nu-i decât o fereastră. Și atât. Numai să accepte Tohar și să nu râdă de el, așa cum face el mereu când vrea să-și bată joc.

2

E iarnă, mama lui Tohar e din nou borțoasă și pânțele umflat îl necăjește. Nu vrea s-o împartă cu nimeni, nu mai vrea să existe niciun om, astfel încât pânțele acela îi stă în cale ca un bolovan peste pleoapă. N-are tată și casa joasă e deasupra lumii întregi. Tohar nu știe ce să facă, nu-l interesează nimic, decât ca pânțele să scadă, copilul să se usuce, să dispară, să se înghesuie într-un singur punct,

dacă trebuie, și mama să rămână la fel ca înainte. Viscolul se înăsprește, timpul e hain, în lume se întâmplă lucruri despre care Tohar nu are habar. Se taie fășii de pământ din carnea oamenilor, foamea smulge dinți copiilor. Mama lui Tohar pleacă pe ulițe cu părul despletit. Nu spune nimic. Până afară lacrimile-i îngheață în colțul gurii. Tohar întinde mâna spre ea, dar plămâni mici, încărcăți de lichid, nu-l lasă să se miște. Seara vine Serafim cel bătrân și-l ia în brațe. Tohar nu se împotrivesc. Îi este somn. Când intră-n casă, pe pat, o vede pe mama lui culcată cu fața în sus. Pântecelul parcă a mai scăzut. Fața mamei este albă, părul lipit prea tare de frunte. Mama are ochii deschiși, dar nu respiră, nu îl privește când intră ținut în brațe de Serafim, nu întoarce fața spre el, nu îi vorbește. Mama e înghețată de frig, crede Tohar, dar câteva femei strânse lângă ea, cu fețele plânse, îl înfierăază. Mama e moartă, mama e moartă, își dă seama dintr-odată și durerea din piept îl străpunge. Vrea să urle, dar pieptul mare al lui Serafim cel bătrân nu-l lasă, parcă-i un zid între ziua de mâine și sfârșitul lumii. Ah, mămică, mămică, zice el gâtuit și întinde mâna înroșită de boală spre trupul moartei. Moarta nu zice nimic. Nu se urnește, nu se emoționează cum ar face orice mamă, nu vine să-l liniștească, să-l încălzească, să-i măsoare fierbințeala frunții. Moarta aceasta este rea, surdă și mută, stă pleoștită cu pântecelul ei umflat, parcă-i copac retezat, și nici măcar nu-l privește. Tohar e dus afară. În urmă, moarta înghețată e ștearsă cu o cârpă înmuiată-n apă rece și așezată în sicriul lui Serafim cel bătrân (il pregătise pentru sine, când va muri, dar moartea venise mai peste drum). Nevasta s-a împotrivit, cum, Serafime, să dai coșciugul tău unei stricate, i-a spus, dar el, om blajin, i-a zâmbit. *Lasă, femeie, că poate-mi ia și moartea odată cu coșciugul, să rămân*

pe pământ neconținut, să-ți mănânc fierea ție, cum mi-ai mâncat tu mie (toți) anii. Nu știm dacă mama lui Tohar i-a luat lui Serafim sfârșitul, dar după moartea nevastei a trăit mult și a devenit un destrăbălat, chefliu, sănătos tun, în ciuda bătrâneții.

Dând de căldură, după ce stă singur puțin lângă coșciug, Tohar uită de moartă și începe să moțâie. Lângă plită, un copilandru ca el, dar sănătos, voinic și rumen, înmoaie pâine în untură topită, mușcă și îi aduce și lui. Tohar nu poate mușca, i-au căzut și dinții din față, dar molfăie pâinea între gingii și parcă-i vine să plângă sau să râdă. Cine știe? Moarta își vede de drumul ei, nu se întoarce o clipă, cineva îi închide ochii și ea se odihnește. Pântecelul se mai dezumflă puțin, fătul e chircit sub mațe, n-a apucat să vadă niciodată lumina Soarelui. Tohar e mâhnit și vinovat, a dorit să moară copilul și iată-l pedepsit, rămas singur pe lume. Unde să meargă, cui să ceară ajutor? Serafim cel tânăr îl îndoapă ca pe găscan. Dimineața pâine cu untură. Seara pâine cu untură. Tohar e tot mai flămând, aerul îl pătrunde mai bine, lumea i se pare mai rumenă, precum obrazii copilului ce-l hrănește. Auzi, îi spune într-o zi, cum te cheamă? Serafim. Serafim? Ca pe tatăl tău? Da, cum altfel, răspunde celălalt și se apropie de plită, ținându-și mâinile deasupra focului. Vino aici, insistă Tohar, să te văd mai de aproape. Serafim se apropie cu sficiune, nu știe la ce să se aștepte, celălalt îi pare de pe altă lume. Tohar îl apucă de mână și îl mușcă de deget. Sângelui lui îi țâșnește în gură și îl vede pe Serafim cum plânge.

Trec zilele, moarta e dusă în cimitirul de lângă hotar, Serafim cel tânăr nu-l părăște pentru răutatea lui, dar nici nu-l mai hrănește. Așa învață Tohar că mâna ce te hrănește e mai însemnată decât Dumnezeu din icoane, dar pentru